

A támadásbiztos politikusról

2016 január 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Orbán Viktor és a Fidesz–KDNP immár hatodik éve van kormányon, és ha beszámítjuk az 1998 és 2002 közötti időszakot is, akkor már tizedik éve.

Ez id? alatt tömérdek bírálóat, személyesked? kritika érte a miniszterelnököt, támadták politikai módszereit,

kikezdték anyagi helyzetét, erkölcsileg megbélyegezték, bel- és külföldön egyaránt bírálták politikai rendszerét, ízekre szedték a nyilatkozatait, jellemét, sőt, elmebeli állapotát is. Egyszóval az ellenzék mindent megtett a törvényes kereteken belül, amit megtehetett az országot irányító vezető lejárására. Úgy tűnik azonban, hogy a támadások – melyek egy része már 1993–94-ben elkezdődött, amikor a Fidesz még mérhetetlen távolságra volt attól, hogy hatalomra jusson! – nem értek célt, nem ragadtak meg. A vádak leperegtek Orbánról a politikai kampányok során, 2010-ben, 2014-ben, sőt, 2002-ben is, még akkor is, ha volt alapjuk. Mit?l vált a miniszterelnök és pártelnök „teflonpolitikussá”, akin úgy tűnik, az ellenzék képtelen fogást találni?

A „teflon” jelzőt a politikatörténet számos figurájára használták már a médiában. Ronald Reagan „teflonelnökként” emlegette az amerikai sajtó, de nevezték így Bill és Hillary Clintont is, vagy Vlagyimir Putyint. A névsor mutatja, hogy a „teflon” jelző Orbán esetében sem értékalapú, hanem inkább leíró jellegű, továbbá nem statikus állapotra, hanem dinamizmusra utal. A „teflonhatás” demokratikus viszonyok között csak aktív politikai tevékenység, állandó, folyamatos reagálás, és kezdeményezés következtében jöhet létre. Más kérdés, hogy idővel egyfajta patinává válik: ha valaki már több tucat támadást elhárított, bizonyos rutinra tesz szert a továbbiak leszerelésében, ami tagadhatatlanul megnehezíti az ellenzék dolgát.

Tény, hogy a miniszterelnöknek folyamatosan sikerült kitérnie a támadások elől. Ennek alapvetően két, egymással összefüggő okát vélem látni. Az egyik: az európai politika hagyományos értékrendjének feloldódása, az, hogy a jobb- és a baloldal ideológiai támpontjai eltértek és a mérsékelt közép pártjai számára tág lehetőség nyílik a manőverezésre, Magyarországon is. Így módon nincs akadálya annak, hogy egy magát jobboldalinak valló politikus baloldali jelszavakkal kampányoljon. Hogy egy konkrét példát említsek: a rezsicsökkentés baloldali jelszavával egy jobboldali párt szerzett abszolút többséget 2014-ben.

De abban, hogy a „teflonhatás” Orbán esetében kialakult, legalább ekkora, ha nem még nagyobb szerepe volt annak, amit az angolszász politika agenda setting néven emleget, amit magyarul „napirendre tűzésnek” nevezhetünk. Arról van szó, hogy mielőtt az ellenzék vádjai meggyökereszhethetnének, uralkodóvá válhatnának a médiában, a kormányzó párt rendre tematizálja a közvéleményt, olyan kérdéseket dob be, melyek elvonják a figyelmet, és másfelé irányítják a szenvedélyeket. Az indulatot gerjesztő ügyek lehetnek valóságosak, melyeket az élet vet fel, de olyanok is, melyek egy-egy kormányzati intézkedés révén keletkeznek. Előbbire legjobb példa a jelenleg Magyarországot is súlyosan érintő menekültválság. Ilyenkor alapvető fontosságú, hogy a vezetés elszakadjon, alakítsa ki az álláspontját. Ezáltal az ellenzék kényszerhelyzetbe kerül: ha ugyanazt mondja, amit a kormány, elveszti az arcát, megkülönböztethetlenné válik, ami veszélyes a számára; ennél csak az a nagyobb csapás, ha eltéveszti az irányt, és ahhoz köti magát. (Jelenleg menekültügyben éppen ez a helyzet.) Persze voltak és vannak olyan, a közvéleményt foglalkoztató, érzelmeiket felkavaró ügyek, melyeket a politika idéz elő. Ilyenkor kulcsfontosságú, hogy ha ellenállásba ütközik, a kormány képes legyen a visszavonulásra, ne kösse az ebet a karóhoz. Ezen a téren világosan látszik a különbség, mennyire másként kezelte a Gyurcsány-kormány az orvosi vizitdíj, és az Orbán-kormány az internetadó kérdését: míg az előbb beleszaladt a késbe, az utóbbi visszalépett, és egy másik téma bedobásával semlegesítette a saját, téves döntése által keltett elégedetlenséget.

Kifinomult taktikai érzék, és a valóság érzékelésének képessége: ez a két legfőbb indoka az Orbán-kormány esetében a „teflonhatásnak”. A nagy energiával felállított vádak azért nem tudtak komoly kampánytémává válni az ellenzék számára, mert más, súlyosabbnak ítélt problémák folyamatosan elhomályosították, bekeretezték őket. És persze az sem mellékes, hogy a közvélemény vonakodik teljes mellszélességgel támogatni egy olyan, megosztott baloldali ellenzék, melynek hatalomra kerülése veszélyeztetheti a politikai stabilitást. Márpedig ez a jelenleg a számos negatívummal terhelt magyar közélet legnagyobb értéke.

Pelle János

A szerző újságíró

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
